

D'un Cross organitzat

Demà diumenge, dia 17, tindrà lloc el «CROSS CIUTAT DE GRANOLLERS» en la seva XII edició.

Aquesta competició, que vàrem anunciar, és una prova ja clàssica en el calendari de competicions atlètiques, la mateixa acollirà en aquesta edició uns dos mil participants, que es distribuïran en tretze carreres i catorze categories, que entre tots ens poden donar un bell espectacle.

La competició, tindrà lloc a partir de les deu del matí que es donarà la primera sortida, per acabar amb la prova que en podríem dir «gran» que començarà pels volts de les dotze del migdia.

El CROSS CIUTAT DE GRANOLLERS, podem dir que n'ha passat de totes, el seu precedent, fou una cursa pedestre entre La Garriga i Granollers, les dificultats que representava aquell recorregut, aconsellaren canviar, i el canvi, es féu a «lo grande», es transformà en una cursa internacional, amb noms de prestigi i amb tot el muntatge que requeria. Actualment, entre la crisi, i que tal vegada s'havia desfasat, s'ha tingut de fer marxa enrera, i deixar-lo en uns límits regionals, no obstant, és sobretot el problema econòmic el que ha fet perdre la internacionalitat al nostre Cross.

En tocar aquest aspecte econòmic, no és ja tan sols per donar compte del perquè de la situació d'aquesta competició, sinó del atletisme local. Tenim unes pistes magnífiques, de les millors d'Espanya, però certament infrautilitzables, l'Atletisme, és un esport que no mou gran nombre de socis i per tant no mou les apetències d'un càrrec, ha passat l'època en que ser President vestia, i fins i tot l'Atletisme n'ha viscut d'aquesta època. Tenim unes pistes, tenim un Club, però tenim un esport anèmic, podríem dir que per deficient organització, que per falta d'entrenadors i monitors, o bé per in comoditat, però no els diners en aquest cas és essencial, ja sabem que es pot dir que tan sols la conservació de les instal·lacions és prou cara, però més car és no treure'n rendiment, i això tot pensant en els crèdits contrets per finançar la construcció, i en un moment en que es diu que l'Administració es farà càrrec dels deutes dels municipis, veurem com queda, perquè els crèdits contrets, no són tècnicament municipals, i per tant ens els tindrem d'amortitzar.

J. COMAS

Telefons d'Urgència

Policia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Bombers	870 11 72
Parada Taxis	870 10 28
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
"	870 78 61

Gavineta xafardera

(1) LA CASA

Ja estava tipa de volar pel damunt del Mediterrani; de llançar-me a l'aigua en perfecte «plongeon» amb la sana intenció de caçar un peix per al meu esmorzar, i malgrat la meua habilitat i agudes visual, treure sovint una ampolla de detergent, una pell de plàtan, o coses pitjors.

Vaig pensar: «Una gavineta com jo necessita aires purs i nets, aigües clares, peixos bons». La meua decisió fou heroica: «Remuntaré el riu que trobi més a la vora fins arribar a un llac, on tot sigui més clar. Seré la primera gavineta de llac!».

Segura de poder-me acostumar al nou ambient, vaig posar ales a la feina. Després d'examinar els tres o quatre rius que tenia més a prop, vaig llançar-me amunt pel primer que em va semblar, ja que tots eren prou fastigosos i pudents. «Més amunt trobaré aigües netes» pensava jo, satisfeta i feliç amb la meua ru-tilant idea.

Vaig remuntar una mica un riu: Merda. Vaig seguir un afluent, i la cosa no s'arreglava. Ja estava una mica cansada quan em va cridar l'atenció una immensa fàbrica, tota de metall lluent, que treia sabó per les xemeneies; i vaig decidir-me a deturar el meu vol allà a la vora, per descansar.

Era a una ciutat bastant gran, que vaig recórrer davant la mirada encuriosida dels coloms, que mai no havien vist un ocell com jo pel mig del poble. Vaig deturar-me prop d'un campanar, i als meus peus tenia la que devia ésser la plaça més important de la vila. Una edificació molt curiosa, amb forma de porxos, estava al bell mig de la placeta, davant l'Ajuntament. Però uns edificis desastrosos havien destet tot l'encis que aquella plaça hauria tingut anys enrera.

Allà mateix vaig conèixer a Daar, un colom que se'm volia «lligar» captivat probablement pel meu aspecte, que ell trobava exòtic. Em va convidar a unes molles de pa, i després de recuperar forces tot fent petar la xerradeta amb el meu flamant amic, vaig anar a fer un reconeixement de la ciutat. Renoi! Quines construccions esgarrioses! Quins desoris! Quin sot més gran! Per no avorrir-me, vaig engegar el ràdio-transistor que sempre porto penjat al coll: Malament. Al Mediterrani li resten vint-i-cinc anys de vida, així, pel broc gros. El petroli s'acabarà a començaments del segle XXI. Llàstima! No hi arribarem a temps. La Natura, tan sàvia, aconseguirà deturar la seva destrucció, tot suprimint el petroli, però el Mediterrani farà ja vint anys que serà mort. Ja he fet bé, ja, de fugir d'aquell abans estimat Mar. Cansada d'escoltar les bestieses d'aquests pretensiosos éssers que s'autoanomenen «humans», vaig tancar la ràdio i decidir de marxar lluny d'aquella vila. «Hauré de volar dalt d'una muntanya i fer-me amiga d'alguna àliga» pensava, quan de cop, vaig veure la casa.

Era una casa de pagès, corrent, normal, com totes. Amb un pou i dues figueres. No era la casa, però, el que em va cridar l'atenció. Era una estranya col·lecció de joves que, com formiguetes, puñlaven per aquell lloc, amb eines, pinzells, carretons, pots de pintura. Estaven rentant la cara i els interiors a la pagesia. Inspiraven confiança. També hi havia dos gossos, entremaliats i baladriers.

—Què deuen fer? pensava, mentre m'hi acostava. Sóc una gavineta xafardera com poques, i per això, vaig deturar-me a la teulada a tafanejar.

—Aquesta habitació serà TOTA de color de rosa? —deia, esgarriat, un noi altíssim.

—Aquesta cambra, va tota blanca amb les bigues negres —indicava una noia rossa que semblava manar bastant.

Poc a poc em vaig anar assabentant que aquella seria, ben aviat, la nova llar d'un nou matrimoni. Una jove parella que es casaven adés i que, com jo, cercaven un lloc tranquil, una mica apartat de la ciutat, per poder viure veient el camp, amb l'aire net i l'aigua bona. Vaig pensar: «Encara existeixen il·lusos. La contaminació els xuclarà i els absorbirà com a tots els humans». Però tants amics treballant allà amb ells, ajudant sense esperar res a canvi em feien pensar que no tothom cerca tan sols el propi enriquiment encara que sigui a costa de la destrucció del medi ambient, que és la pròpia destrucció.

Que encara existeixen amics que treballen pel gust de treballar, per donar un cop de mà als companys, amb la sola recompensa que aquella noia rosseta els dediqui un «gràcies» o un somriure.

I que l'autopista per una banda, el tren per l'altra, tot i semblant rodejar la tundra casa amb la intenció d'anar-la escanyant com un llaç escorredor, no hi tindrien res a fer.

El paisatge, vist de dalt, pareixia una gran extensió de tons grisos, amb una llampegant taca de coloraines brillants en un petit trosset del terreny, com si fos un pomot de flors enmig d'un camp de cendres. M'allunyava i sentia encara algun crit, cada vegada més fluix, més distant, més apagat pel vent que m'aixecava enlaire.

—Xaloc! Xaloc!

Mentre l'esmentat gosset prosseguia el seu joc sense fer massa cas dels crits, jo reprenia el meu camí cap unes aigües netes, però ara pensava:

—«He de tornar per ací. Per veure com els va a aquests nois, a aquest mig destruït poble, i a tota la seva gent.»

GAVINETA